

(Ne)Stydím se za evangelium

1. čtení: Žalm 22,1-23 O tvém jménu budu vyprávět svým bratřím, ve shromáždění tě budu chválit.

Kázání: Ř 1,16 Nestydím se za evangelium

Bratři a sestry.

To jsou slova, to je výpověď, co? To napsal Ten apoštol Pavel. A proč dnešní neděli vytahuju z té obrovské studnice moudrého živého Božího slova právě tohle? Protože mám takový pocit z nás evangelíků, taky sám ze sebe, ano, opět a vlastně stejně jako vždycky, kážu dnes především sám sobě...mám takový pocit, že my evangeličtí křesťani se dokážeme skvěle bavit u kávy svobodně a hezky o čemkoli a máme hezký postoje plný tolerance, někdy i lásky a dokážeme tvořit, věřím z Boží milosti, moc krásné společenství...ale když najednou začne jít o Pána Boha, o Pána Ježíše Krista a o víru jakžto vztah k Bohu, tak najednou cítím strašlivý ostych...právěže možná stud...jakoby to bylo něco strašně intimního, kam se jiný člověk nepouští, co se před ostatními neukazuje jako třeba... jo, stydíme se. Tak proto dneska tohle.

Co nám tím teda chtěl ten Apoštol Pavel říci? No vlastně ne nám. On to původně psal křesťanům v Římě někdy kolem roku 54 našeho letopočtu. Psal jim dopis tak trochu jako představení se, než sám přijede. Píše tam, jak moc a moc touží se do Říma podívat a navštívit je. Církev v Římě. Hmm. Viděno tehdejšími nezaujatým okem hrstka poblázněných židovských sektářů, kteří kdoví proč nedělají rozdíly mezi svobodným občanem a otrokem, bohatým a chudým, Čechem, Vietnamcem a Syřanem, kteří se dobrovolně a za své peníze starají o chudáky, žebráky a nemocné. Prostě blázni. Hrstka bláznů v tehdejší největší městě světa.

A taky kdo to píše? Apoštol Pavel, člověk, který měl původně mezi svými dobré bydlo, uznání, měl pěkně našlápnuto stát se kdoví kým. A on to vše opustil a vyměnil to za procházení světem jenom s bláznovskou zvěstí, s evangeliem. Zajímavé. Vydal se do světa, ve kterém křesťanské smýšlení nebylo zrovna v kurzu těch nejvzdělanějších. Vlastně jim bylo k smíchu. Ještě zbývá říci jedna věc. Tím, že se Pavel nestydí za evangelium, tím si v tehdejší Římě mimo jiné začal kopat hrob. Za chvíli mu půjde kvůli evangeliu o život, kvůli tomu, že nehodlá považovat za Boha ani Boží zákon, natož nějakého římského císaře.

A nakonec, o čem to vlastně mluví? O evangeliu ...co to je? Radostná zpráva, že Bůh nás neopustil, nenechal nás plácet se v sobě samých ale že nás má rád a že dal svého jediného syna, abychom mohli začít opravdu žít. K tomu patří taky všechny ty příběhy...Abraham a Jákob a Josef a král David a proroci...veškeré Boží příklánění se k lidem. To je evangelium.

Jo, to všechno zatím jde...apoštol Pavel, římské příběhy, Bůh..

Ale...proč tam je to: nestydím se...aby se apoštol Pavel pochlubil, jaký je hrdina? Myslím, že ne. Myslím, že chtěl věřící v římské prostě povzbudit. Protože to potřebovali. Stejně jako my.

Takže nestydím se za evangelium. A co my? Za co všechno se nestydíme? Kým jsme, jak žijeme, jaký máme názory, jakou děláme práci. Že jo, za to není třeba se styět. To jsme my.

A nestydíme se za evangelium? A jak se to dělá, že se člověk nestydí za evangelium?

Dobře, jak se dělá, když se člověk za něco stydí? Jak to děláme. No, nemluvíme o tom, skrýváme to, nemluví se o tom před dětma. Dělá se, jakože to není.

A co to evangelium? Víte, bratři a sestry, nakonec doopravdy, nejskutečněji, tedy před Boží tváří, nic jiného nemáme. Není se čím vykázat. Před Boží tváří, tváří v tvář věčnosti, nemáme nic než evangelium. Jestli je nějaký dobrý a spravedlivý Bůh, který o nás ví všechno, zná naše nejhlubší

motivace a vše, čeho jsme schopni, pak jsme před ním nazí. A nemáme, čím bychom se chlubili. Právě evangelium znamená, že i takové nás Bůh přijímá. Až díky němu má smysl to, jací jsme, jak žijeme, jaké máme názory a jakou práci. Evangelium je to, na co můžu a mám vsadit celý svůj život. Bez cesty zpět, bez postranních vrátek. No a to asi je něco, co má být vidět. Co vlastně nejde úplně schovat.

Ta Pavlova slova, to jeho vyznání, to má být pobídka. Ale ne ve smyslu: jdi a všude vyřvávej, že ...ale aspoň se za to nestyd'...prostě tím buď'. V tom co děláš, v tom, jaké máš postoje, v tom jak děláš svoji práci. A když se Tě zeptají, nestyd' se, nemáš za co. To je jasný, že nemáš odpovědi na všechno, že nejsi ten nejlepší, který by to měl říkat a vysvětlovat ale máš to svoje...svoje porozumění, svoji víru, svoje zkušenosti s Bohem...a možná by to někdo dokázal říci líp ale zrovna tam kde stojíš, nikdo jiný není. Bůh tam, kde stojíš, má jenom tebe...to stačí. Neboj se, nestyd' se.

Vždycky když mě napadne, jestli celé to moje křesťanství a celá ta moje víra a evangelium není jenom úsměvná pohádka, kterou si okořeňuji život, napadne mě taky: Jaká je jiná možnost? Že žádné evangelium není? Že není Bůh nebo že nás nemá rád? Že se počítá jenom to, co si urvu tady na zemi a pak už nic? A že všechny ty bolesti a trápení a snahy o něco lepšího než jen pivo a párek, že to všechno je bezcenné? Vlastně je to dost otázkou volby...čemu budeš věřit, čemu budeš chtít věřit a podle čeho se teda budeš chovat. Co je lepší příběh, lepší svět, lepší život, než život z evangelia? Ukažte mi lepší a krásnější možnost.

Nestydím se za evangelium, píše Pavel. Nestydím se za milujícího Boha, který dává smysl všemu dobrému a krásnému v tomto světě. A mě ještě napadá: Nestydí se Bůh za mě? Měl by? jo...vždyť to všechno ví...zná mě líp, než já sám...a ono to vypadá, že ne, že se nestydí. Možná si občas říká: no, mohlo by to být lepší ale nic lepšího nemám. Mám jenom tohoto člověka, kterému jsem dal tyhle dary a tyhle možnosti.. a nestydím se za to. Pane Bože, já za Tebe občas jo, odpusť.

Marek 8:38 Kdo se stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly."